

26

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

MIRCEA BRATEȘ

ASTRIDA

**

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

MIRCEA BRATEŞ

ASTRIDA

* *

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice"
26

LUCRĂRILE CARE VOR APĂREA ÎN COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

Nr. 27 — „ASTRIDA" — roman de Mircea Brateș

Nr. 28 — 29 — 30 — 31 — 32 — „SFÎRȘITUL ORAȘULUI SUBTERAN" — roman de I. Kalnițki (traducere din limba rusă)

Capitolul VIII

CRITERION, ÎN PRIMEJDIE

Soarele, pe care cu o zi înainte Sergiu și prietenii săi îl bîrfiseră în fel și chip, căutînd să-i descopere măruntaiele fierbinți, izbuti să-și strecoare cîteva raze prin obloanele de la fereastra Nardinei. Aceasta nu dormise aproape deloc în noaptea aceasta, în timp ce Sergiu se apropia de casă. Acum, spre dimineață doar, ațipise, așa cum o prinsese somnul, învelită în haina de casă pe care și-o aruncase pe umeri.

Lumina lampadarului care străjuia patul larg își arunca razele pe buclele răvășite ale fetei, împrumutîndu-i reflexe albăstrui care se împleteau armonios cu petele de aur ale soarelui jucăuș.

Zgomotele stridente ale străzii pătrunseră în cele din urmă, făcîndu-și loc printre perdelele grele, pînă în cameră și tulburară somnul Nardinei. Aceasta se trezi la zgomotul ușor pe care îl făcuse mama lui Sergiu intrînd în cameră. Ridicînd pe jumătate pleoapele, își feri ochii de lumina soarelui acoperindu-i cu mîna și întrebă mirată :

— A venit Sergiu, mamă ?

— A venit, Nardina. A venit de mult, dar e tare, foarte obosit. Totuși, atît de vesel nu l-am mai văzut de mult. De cum a intrat în cameră m-a luat în brațe și a început să joace cu mine. M-a lăsat apoi și sărea ca un ied prin cameră de era cît p-aci să răstoarne totul. Degeaba îl mustram eu, că el îi da înainte... „Mamă sînt vesel... mamă sînt fericit".

În cele din urmă s-a liniștit.

— Ca de obicei, mamă.

— Ei, ca de obicei. I-am luat hainele de le-am curățat de praf, că erau cenușii de parcă alergase tot Bucureștiul pe jos...

— De mine n-a întrebat, mamă ?

— Ți-ai găsit și tu ! Cum să nu fi întrebat ? Că de ștrengării cu cine se ține decît cu tine. Parc-ați fi una ! Cum

să nu fi întrebat? Sărea și juca și iar sărea. „Da' Nardina unde-i, doarme? Mă duc s-o scol! Azi nu-i timp de dormit! Să se scoale", tot țipa el.

— Fugi, măi băiete, că fata o fi obosită, l-am liniștit eu în cele din urmă.

— De ce nu l-ai lăsat, mamă, să mă trezească, izbucni înciudată Nardina, și deoarece privirea mamei se făcuse pentru o clipă cam severă, adăugă: poate că-ntr-adevăr avea ceva important să-mi spună.

— Eh, important! Știu eu ce e important pentru el și... pentru tine. O fi adus din București iar niște lentile. Și începeți din nou să-mi demontați toată casa... și oglinzile... Crezi că am uita' ce am pățit?

— Bine, mamă, rîse Nardina, dumneata ai dreptate, ca întotdeauna. Dar de data asta, spuse ea în timp ce se ridica în capul oaselor, eu îți promit că am să-l aduc pe calea cea bună. Nu vom mai strica nimic din casă...

— Ați mai promis-o...

— Acum e solemn, zise din nou Nardina, care între timp coborîse din pat și o luase drăgăstos pe după umeri, acum îți promit eu. Fug să mă spăl și să mă-mbrac. Nu vreau să mă găsească așa cînd s-o trezi...

Și în timp ce mama lui Sergiu ieși din cameră clătinînd din cap neîncrezătoare, Nardina fugi spre camera de baie, de unde se auziră, curînd țipetele ei scurte, gîtuite, de răceala apei care-i stropea corpul sănătos.

Peste cîtva timp, în biroul lui Sergiu, Nardina începu interogatoriul:

— Ei, hai, povestește o dată! Ce-ai făcut la București? De ce ai plecat cu atîta grabă? De ce faci pe misteriosul? Ai descoperit cumva o planetă?

Întrebarea aceasta i se punea a doua oară în ultimele zile. Acum însă Sergiu era mai liniștit și foarte fericit.

— Nardina, sînt fericit! începu el așezîndu-se alături de ea. Am să-ți povestesc totul...

Și peste cîtva timp, în fața Nardinei, care rămăsese uimită cu pumnul la gură, Sergiu încheia:

— Nu putem ști încă ce s-a întîmplat. Să fi explodat într-adevăr unul dintre asteroizii aceia?! Mironescu probabil va dezlega misterul acesta în scurt timp. Să fi fost altceva?

— Dar dacă e vorba doar de un fenomen obișnuit?

— Nardina! Cum de poți vorbi așa! Doar nu sînt un naiv și apoi... mă pricep și eu puțin în astronomie și, mă rog, în toate fenomenele acestea cerești mă descurc binișor. Și chiar dacă n-ar fi așa... Dar Mironescu? Se poate? Te îndoiești tu de el?

— Nicidecum. Nu, nu mă gîndeam la asta. Dar... totul mi se pare atît de ciudat... de apropiat de fantastic chiar, încît... nu... nu pot s-o cred. Deși, să-ți spun cinstit, zilele acestea se petrec lucruri puțin obișnuite. Ce spune Mironescu despre apariția aceea? Știi că am văzut-o și ieri? La aceeași oră, de aceeași formă... puțin mai strălucitoare parcă. Nu-ți poți da

seama ce era pe străzi la ora aceea... Cred că tot orașul era cu ochii pe sus... Se întrerupsese circulația... și ce presupuneri, doamne!

— Presupuneri! Este vorba, fără îndoială, de un satelit al pămîntului. Aceasta este sigur. Singurul lucru, de altfel, din toată povestea asta ciudată. În ce privește vîlva care a făcut-o apariția lui, te înșeli dacă-ți închipui că s-a văzut numai la noi. Cu gîturile întoarse pe sus stau, cred, toți pămîntenii... Cu singura deosebire că o fac la ore diferite...

— Dar știi ce caraghios e! Apare dintr-o parte a orizontului, se mărește din ce în ce și circulă frumos și netulburat ca tras pe sfoară pe întregul firmament și apoi dispare la capătul opus. Aștepți doar, doar, îți va face cineva semn cu mîna...

— Se va afla repede compoziția lui... distanța la care e așezat... dar...

— De unde vine oare? Cum de a ajuns să umble în jurul nostru?

— De unde vine? Tocmai... asta probabil se va afla mai greu. Sau deloc...

— Dar nu se poate, Sergiule. O mărime atît de neobișnuită, cît o roată de car... dar ce zic, mai mare... să apară așa deodată!?

Sergiu se ridică și rupse cîteva foi de hîrtie dintr-un bloc-notes. Scrise ceva, rupse, scrise din nou, șterse nervos și în cele din urmă se întoarse spre Nardina și o chemă spre dînsul:

— Nardina, hai să încercăm să rememorăm împreună cîteva lucruri. Și am să-ți arăt și locul unde cred eu că se situează imaginea... În fine! Tu să desenezi după indicațiile mele și o să ne facem un planetariu minunat. De acord?

— De acord. Începem? Gata!

— Perfect! În mijloc pune soarele. Așaaa! Fă-i doi ochi și o gură ca să fie mai drăguț. Bun! Acum, cîteva raze în jurul capului, ca penele la indieni, și gata. Urmează...

— Mercur.

— Nu, nu. Mai bine să așezăm întîi pămîntul la distanța sa aproximativă și apoi vom fixa planetele interioare, adică între el și soare, și cele exterioare.

— Dar eu cred că...

— Lasă, lasă... am eu socotelile mele. E mai bine așa.

— Îi facem și lui doi ochi și o gură? rîse Nardina.

— Nu, nu. Pămîntul e serios și rece. Acum, între el și soare, așezăm planeta Mercur... Așa, aici lîngă soare... dar nu... nu... mult mai mică... mult mai mică decît pămîntul... tu nu știi că e planeta cea mai sprintară? În 88 de zile, ea se învîrte în jurul ei și, în același timp, în jurul soarelui.

— Poate să existe viață pe ea, Sergiule? Tu ce crezi?

— Cam greu. Ce zic? Chiar imposibil. Pentru ca să existe viață, e necesară, în primul rînd, atmosfera. Și, deși Mercur e greu de analizat, fiindcă e înecat în razele orbitoare ale soarelui, se pare totuși că n-are deloc atmosferă. Și-ți

închipui ce plăcut trebuie să fie să trăieşti la „doi paşi" de soare, în cazanul clocotitor al celor 400⁰ căldură, care ar ajunge pînă la tine.

— Asta numai pe o parte. Pe cea veşnic îndreptată spre soare...

— Ei, şi ? Pe cealaltă cu întunericul ei veşnic, ce scofală e ? 250 grade sub zero ! E mai plăcut ?

— Mmm ! strîmbă din nas Nardina în timp ce desena foarte atentă, cu vîrful limbii scos afară, planeta Venus.

— Asta fă-o aşa... mai puţin precisă... că nu prea ştim exact ce-i acolo ; fă-i cîţiva norişori albi care s-o învăluiască... aşaaa ! Bravo, Nardina ! „Luceafărul" are să-ţi rămînă recunoscător...

Acum desenăm cercul vestitului Marte. Nu, nu ! Cu creion cafeniu... roşcat. Fă-l roşcat, Nardina, că aşa arată el... dar nu peste tot... lasă-i două căciuliţe albe la poli... ai uitat că Marte are zăpadă ?... Aşaa ! Acum fă-i cîteva pete negre. Aici sînt depresiunile lui şi se pare că are vegetaţie în ele. Mai fă-i deci şi cîteva pete verzi. Restul e nisipos. Ceea ce ai colorat în cafeniu. Să-i mai facem şi canalele ?

— Ştiu eu ? Tu ce spui ?

— Nu, nu. Mai bine, nu. Şi aşa sînt controverse prea multe pe seama lor.

— Spune-mi, Sergiule, de ce s-a scris atît despre Marte ? Mai toţi scriitorii s-au legat de el şi l-au luat drept staţie terminus al călătoriei lor fantastice. Oare o fi avînd viaţă într-adevăr ?

— În primul rînd, să punem lucrurile la punct. Lucian — cu toate că era filozof şi nu romancier — a descris pentru prima oară o călătorie fantastică printre planete. Deci primul roman ştiinţifico-fantastic scris de acest filozof grec împlineşte ceva mai bine de două mii de ani, şi totuşi autorul nu s-a oprit pe Marte. Cyrano de Bergerac, atunci cînd a scris romanul „Cealaltă lume", a plecat cu fantezia spre lună şi spre soare, să tot fie vreo trei sute de ani de atunci. Prin urmare... nici el n-a plecat spre Marte... În general, însă, ai dreptate... Marte a fost întors şi pe faţă, şi pe dos. Ştiu eu de ce ? Probabil din cauză că seamănă foarte mult cu pămîntul — axa de rotaţie e la fel de înclinată cu a noastră, e planeta cea mai apropiată de noi, pe acolo există zi şi noapte — aceasta ce-i drept e mai lungă cu vreo jumătate de oră cu a pămîntului, dar există, nu ? Apoi e drept că are şi atmosferă... Atmosferă şi apă, şi vegetaţie... Ei, toate acestea desigur că pot sugera existenţa vieţuitoarelor. Şi chiar dacă ele nu sînt „nişte monştri inteligenţi, dar lipsiţi de omenie, cu tentacule de caracatiţă, care le servesc drept mîini şi picioare", cum spunea Wells, desigur că anumite forme de viaţă pot exista, dat fiind condiţiile de pe planetă.

Iată, deci, secretul dragostei cu care a fost înconjurat de către romancieri.

La urma urmelor, unde ai fi vrut să-şi plaseze aceştia conflictele ? În Uranus ? La cele o sută şaptezeci de grade sub zero ?

— Da, într-adevăr, e mai comod în Marte...

— De-ai ști tu, Nardina, ce frumos vorbea ieri Mironescu despre viața pe planete. Cu cîte argumente — și serios verificate — și-a însoțit el prelegerea!

— Și tu crezi într-adevăr, Sergiule, că ar putea exista viață acolo sus?

— Sus? Unde sus? Ce e aia „sus" și „jos"?

— Ei, lasă că înțelegi tu. Dar parcă tot mai bine îmi vine să spun „sus". Crezi tu că la atîtea milioane de kilometri pe alte planete să existe ființe vii? Oameni? Așa ca noi... ca mine și... ca tine? Oameni care să plîngă sau să rîdă? Ființe care să cunoască ura și bucuria? Invidia și fericirea? Ființe... oameni care să iubească.... „ca și noi", ar fi vrut să spună Nardina, dar nu îndrăzni. Ce spui, Sergiule? Tu crezi așa ceva?

— Și de ce nu? De ce nu, Nardina? În sistemul nostru solar sau în altul... știu eu? De ce n-ar exista? Chiar dacă nu așa, cum îi vrei... dacă nu chiar la fel, dar în orice caz asemănător. Ce-ți închipui tu? Că numai pămîntul s-a răcit? Că numai aici au apărut mările și pomii, aerul, verdeața și florile? Oare în universul acesta, atît de întins și din care, din păcate, Nardina, cunoaștem atît de puțin, sîntem unicii? Tu ce gîndești? Există vreo lege a naturii, descoperită și demonstrată, care să ne poată dovedi acest lucru? Ce știm noi în fond despre Marte? Multe și încă nimic. Cîteva elemente sigure și multe presupuneri. Îți amintești prea bine că datele culese de „Excelsior", cel de-al patrulea satelit artificial...

— Cel de anul trecut?

— Ei bine, a adus, o dată cu întoarcerea pe pămînt, și o serie de înregistrări pe care le-au făcut roboții din pîntecele său. Și te asigur că multe ipoteze au fost răsturnate. Și, atunci, de ce să nu credem că, dacă undeva în spațiu au fost create sau există condiții ca ale noastre, acestea sînt însoțite de ființe vii, de oameni dacă vrei? Chiar dacă e mai frig, mult mai frig. Chiar dacă e mai cald, dacă e mai întuneric, mai umed, mai puțin oxigen sau mai știu eu cum. Capacitatea de adaptare a ființelor vii este uriașă. Și dacă acest lucru se produce într-o sută de ani — dar ce, zic prostii —, într-o sută de milioane de ani, în două sute și mai mult, de ce atunci să nu se perpetueze această viață, de ce să nu existe ea? Și precis, precis că într-una din zile, Nardina, profesorul va primi răspuns la semnalele lui.

— Tot le mai transmite?

— Desigur. Și el... și Dhay Wu... și Erlington și... și... în fine un australian al cărui nume l-am uitat. Vezi, deci, că întrebarea ta e de prisos. Și mai departe, acum... ce faci? Cum? Aha, te-am prins... Ha, ha, ha... Acum te-am prins...

— Dar... ce-am greșit? Ce nu e bine?... Ah! știu... știu... asteroizii...

— Păi vezi? Ai uitat tocmai asteroizii...

— Nu, nu, nu! se grăbi Nardina, uite că-i desenez și pe ei la locul lor... între Marte și Jupiter...

— Forma neregulată... așa... și mai mici... mai mici... micuți de tot față de noi... De zece ori mai mici, afară de...

— Criterion.

— Exact! Criterion, fă-l mai mare, așa cam de două mii de kilometri diametru, deci... poți să-l faci cît... un sîmbure de cireașă. Hai, să zicem că e bine. Deci... Hermes, Vesta... Junona... așaa, ăsta-i Ceres, pentru că-i mai mare și mai la dreapta, iar mai aproape de Marte, marele Criterion. Fă-i puțină atmosferă... Așaa.. Criterion are atmosferă și apă și... și foarte probabil, și viață...

— Mai departe, și mai repede că pierdem timpul, interveni Nardina, și pe mine mă interesează ce-ai descoperit tu. Jupiter. Așaa... ceva mai mare, cu vreo 12 punctișoare în jurul lui... sateliții... acum îl desenez pe Saturn cu inelul lui grandios... și gata... Cele trei planete înghețate... Uranus, Neptun... și... Pluton... S-a făcut, răsuflă ușurată Nardina, ridicîndu-se de pe biroul peste care stătuse aplecată. Uff! Mi-au amorțit brațele... bine c-am terminat!

— Încă nu, interveni Sergiu cu șiretenie și, apăsînd-o pe spate, o sili să se încovoaie din nou peste planetariu. Mai treci, te rog frumos, dincolo de Pluto... Planeta descoperită de Mironescu... așa... Pax are doi sateliți, fă-i și pe dînșii. Și acum să rectificăm puțin globul lunar... așa... l-ai făcut puțin prea mare... dar în fine... mai desenează o orbită în jurul pămîntului și ceva mai aproape de el așază încă un satelit recent apărut. După calculele mele, eu cred că trebuie să fie cam pe aci... și Sergiu se ridică bombîndu-și caraghios pieptul, așa gîndesc eu, Sergiu Turtureanu, astronom de ocazie în orele sale libere!

— Și explozia ta?

— Explozia? Dacă e într-adevăr vorba de așa ceva... atunci cred că pe aici.

Spunînd acestea, așeză degetul în spațiul îngust în care Nardina plasase *asteroizii*.

— Dar bine... atît de aproape de Criterion? șopti uimită Nardina.

Sergiu nu răspunse. De la o vreme încoace gîndul acesta îl frămînta și pe dînsul.

Capitolul IX

ASTRIDA

Noaptea cuprinsese de mult orașul, și luna se urca e sus de tot, cînd Sergiu se hotărî să se ducă la institut. Ai săi îl hotărîseră, mai mult cu sila și contrar obiceiului său, să se odihnească în după-amiaza aceasta. Luat de vîrtejul gîndurilor și de obosealia celor două nopți, se lăsase în cele din urmă furat de somn.

Cînd se trezi, întunericul puse e de mult stăpînire pe încăpere. Se ridică bîjbîind și aprinse lampa de pe birou.

Limbile ceasului arătau o oră destul de înaintată. Se îmbrăcă în grabă și plecă.

Drumul spre institut avea două variante. Dintre acestea, cea mai scurtă ducea de-a lungul cîtorva străzi lăturalnice și apoi se împletea cu aleile, la început artificial cultivate, ale unui vechi parc natural care străjuia partea de nord a orașului și se pierdea departe, în continuarea unei păduri de brazi înalți. Dincolo de aleile elegant pietruite, sălbăticiunea vegetației se desfășura în toată splendoarea. Sergiu obișnuia de cele mai multe ori, plecînd spre institut, să meargă pe drumul principal, prin oraș, deoarece varianta parcului, deși mai scurt de obicei, pentru dînsul nu însemna același lucru. O dată pierdut pe aleile parcului nu rezista — mai ales în timpul nopților senine și calde de vară — tentației care-l chema dincolo de băncile verzi și fîntînile țîșnitoare frumos colorate. Suia cele cîteva scări înguste ale unei alei străjuite de boschete de trandafiri bătuți, mai mergea cîțiva pași și apoi sărea, printr-un loc cunoscut numai de dînsul și cîțiva inițiați, un mic gărduț viu. Se găsea de îndată în mijlocul ierbii înalte, răcoroase, printre brazii sălbatici.

De obicei mergea așa, rareori singur, de cele mai multe ori cu Nardina sau cu un grup de prieteni mai apropiați, pînă în dreptul unei pajiști largi, dincolo de care se întindea pădurea deasă și rece. Nu încercase niciodată să străpungă întunericul ciudat care domnea dincolo de liziera întinderii de iarbă înaltă. Pe această pajiște stătuse multe nopți întins pe spate, cu mîinile sub cap, și privise cerul.

Învățase să povestească atît de atrăgător și să-i poarte pe ascultători pe drumurile pline de mister ale aștrilor, încît de multe ori în jurul lui se afla un grup de prieteni. Aici o învățase pe Nardina, în urmă cu ani, să urmărească luminițele plăpînde și albastre care străluceau pe bolta cerului și să le cuprindă taina.

Din această cauză, drumul parcului era mai lung pentru Sergiu decît pentru trecătorii obișnuiți.

Și acum, grăbit, își purta pasul pe asfaltul orașului. Mai avea cîteva zeci de minute pînă la sosirea telefoanelor din țară și desigur că întreaga echipă a sinopticienilor* îl aștepta de mult.

Într-adevăr, de cum intră pe poarta institutului, Sergiu fu întîmpinat de figura jovială a paznicului de noapte:

— Ați întîrziat, tovarășe conducător, ați întîrziat! continuă el clătinînd capul a dojană.

— Echipa de previziune a venit de mult?

— Cam... Telefoanele au început să zbîrnîie...

Într-adevăr, colaboratorii lui Sergiu nu stătuseră degeaba. Și nici nu era timp pentru zăbavă. Aerodroamele din toate colțurile țării, impiegații căilor ferate, vasele de pescari și alte sute și sute de unități, a căror activitate depinde de condițiile meteorologice, așteptau nerăbdători ultimele date de previziune.

---

* Sinoptician — specialist în prevestirea timpului.

Telegramele începuseră de asemenea să vină de mult. Țăcănitul ritmic al morse-ului și telefoanele multiple contribuiau la crearea unei atmosfere asemănătoare unui stup de albine, pe care o îmbrăca camera vastă a sinopticienilor.

— ...267.345... 114.712... 23.473... 36.914... 45.304... !...

Cifre nenumărate alăturate după un anumit cod atît de familiar meteorologilor străbăteau sala dintr-un colț într-altul. Fiecare dintre ele sau mai bine zis fiecare grup dintre acestea reprezenta o coordonată a vremii pentru următoarele zile. Temperatura, presiunea, umiditatea, vîntul, gradul de înnorare a cerului, — toate acestea veneau din toate colțurile regiunii pe care le controla institutul experimental. Și hărțile sinoptice, pe care fronturile de aer cald și rece formau arabescuri ciudate, prindeau viață clipă de clipă...

Tîrziu, în noapte, cînd străzile orășului se cufundaseră în liniștea proprie orelor înaintate și geamurile luminate deveniseră din ce în ce mai rare, Sergiu se întorcea agale spre casă. Ca întotdeauna, pașii îl purtară pe nesimțite spre parcul învăluit în liniștea deasă care se lăsase deasupra întregului oraș. După ce parcurse cele cîteva alei, al căror pietriș scînteia feeric în bătaia lunei, și trecu pe lîngă băncile care stăteau singuratice, sări gardul de arbuști pitici care oprea drumul spre pajiște. Singuri, pașii lui Sergiu răsunau pe pietriș. De îndată ce începu să calce pe iarba moale și înaltă, și acest din urmă zgomot dispăru. Totul se cufundă într-o liniște grea, ciudată, în mijlocul căreia răsuflarea lui Sergiu, care se îndrepta gînditor spre pajiștea așezată în bătaia lunei, se auzea întretăiată, ușor gîfîită.

Călcînd ușor, el se orientă mecanic prin încîlceala ierburilor și brazilor apropiați unul de altul. Gîndurile sale zburau departe, departe...

„Oare Mironescu avea dreptate în tot ce spusese? Poate că da, poate că nu... De-ar fi atît de ușor să găsești explicațiile... Ce ciudat! Să se fi înșelat? Exclus... e absolut sigur, și totuși o senzație de nesiguranță, care-l urmărește de cîteva clipe, îl fac să se oprească. Ascultă atent. Nimic. Nici un zgomot. E o liniște grea, care acoperă totul în noaptea asta...

Deodată un șuierat prelung, sinistru, apropiat, apropiat de tot, îl făcu să tresară înfiorat. În clipa următoare, o lumină orbitoare îi gîtui răsuflarea și-l împinse să se sprijine speriat de trunchiul unui brad alăturat.

Ridică instinctiv capul. Era la cîțiva pași de pajiște. În fracțiunea de secundă cît putu privi cerul, i se păru că negura albastră se destrămase; părea că soarele se prăbușea năvalnic pe pămînt, spre dînsul, galben, argintiu, de o albeață stranie. În clipa următoare, iarba de flăcări care cobora din ceruri se subție, deveni din ce în ce mai mare, se împărți în cinci, în zece, într-o sută — nici Sergiu nu mai știa — de coloane de flăcări roșii, care coborau spre pămînt cu viteza unui fulger.

Sergiu își duse instinctiv mîna în fața ochilor. Mai avu vreme să simtă o zguduitură puternică, care-l făcu să se clatine

ameţit. Ca prin ceaţă, în mijlocul unui abur cenuşiu dens, văzu rostogolindu-se spre dînsul, peste capul lui, uriaşă, nimicitoare, fantastă, o sferă imensă de argint incandescent.

Leşină...

Cînd, după un timp, deschise ochii, liniştea devenise din nou stăpînă. Sprijinindu-se de trunchiul bradului, la poalele căruia se lăsase să cadă, moale şi lipsit de vlagă, încercă să străpungă negura pajiştei. Privi în jurul lui : întunericul care-l înconjura era însă la fel de dens ca mai înainte, iar liniştea atît de mare, încît Sergiu îşi auzea respiraţia sacadată.

Singură, pajiştea, era difuz luminată de razele lunei pline. Se putea distinge bine sfera argintie, la circa 100 de paşi. La o înălţime de aproape 4 metri. stătea sprijinită pe trei picioroange inalte înfipte în pămînt.

Concentrîndu-şi atenţia, Sergiu încercă să desluşească cele ce se petreceau în faţa lui. Deodată, liniştea fu destrămată de un scîrţîit ciudat, iar în peretele sferei se căscă o gaură luminată puternic ; o scară dintr-un material alburiu, fosforescent alunecă şi se desfăcu în nenumărate trepte, care, în cele din urmă, după cîteva balansuri, se sprijiniră nemişcate pe iarba luminată de lună.

Razele acesteia prindeau în unghiul lor jumătate din suprafaţa sferei pe care Sergiu o putea observa din locul unde era tupilat. După cîteva clipe, în interiorul bolidului căzut din cer se produse o mişcare, se auziră cîteva zgomote uşoare, nedefinite, şi, în cele din urmă, spre uimirea lui, în capul scării apăru o umbră. Numai cînd silueta întunecată începu să coboare treptele, care se clătinau elastic, îşi putu da seama că unul din ocupanţii — erau oare mai mulţi ? — acestei sfere căzute din înaltul cerului căuta să recunoască terenul din jur.

Sergiu se dădu înapoi, încercînd să se acopere şi mai mult cu umbra piezişă a brazilor. Silueta se mişcă, înaintă cîţiva paşi, se întoarse, privi la dreapta, la stînga şi apoi se hotărî ; cu paşi mici şi repezi se îndreptă spre locul unde se afla Sergiu. Îl văzuse ?

În timp ce el stătea încă la îndoială dacă să se arate sau nu, umbra, ale cărei contururi deveneau din ce în ce mai certe, ajunse aproape de tot. Acum o putea observa cît se poate de bine ; necunoscutul purta un costum al cărui material producea o fosforescenţă ciudată ca aceea pe care o observase cu cîteva minute înainte cînd fusese coborîtă scara. Faţa celui care se apropia nu se putea distinge încă ; era acum la cîţiva metri doar. Spontan, Sergiu se hotărî să-şi dezvăluie prezenţa ; făcu un pas înainte şi apăru în bătaia lunei, în faţa necunoscutului, care se opri o clipă surprins.

Se priviră amîndoi curioşi, fiecare căutînd să desluşească trăsăturile celuilalt ; pauza aceasta ţinu doar cîteva fracţiuni de secundă, după care necunoscutul se apropie şi, cînd fu la doi paşi de Sergiu, cu o mişcare dezinvoltă, îşi scoase casca şi masca transparentă.

O coroană de păr blond încadra faţa femeii, care era acum în faţa lui şi-l cerceta cu atenţie ca pe un animal rar.

El îi înfruntă privirea și, în ciuda luminii difuze care-i înconjura, Sergiu putu să-i distingă ovalul regulat al feței, înconjurat de un păr bogat, deosebit de deschis la culoare și care-i cădea în plete sălbatice pe umerii largi. Înaltă cît dînsul, necunoscuta nu manifesta o surpriză prea mare; puteai crede că se aștepta ca, la coborîrea din nava care se rostogolise scuipînd foc pe *șase guri, să găsească un pămîntean care s-o întîmpine!*

Tăcerea lor păru că ține o veșnicie; în cele din urmă, Sergiu îi întinse mîna bărbătește, dar, spre surprinderea sa, femeia se retrase speriată ducîndu-și mîna în dreptul cingătoarei. De abia acum observă el că sub forma unui brîu larg necunoscuta purta un șir de cuburi strălucitoare de diferite culori. Sergiu, amuzat de spaima ei, zîmbi, ceea ce o făcu să-și recapete încrederea

Schiță și ea un zîmbet larg și chiar rîse ușor, lăsînd astfel să i se vadă un șir de dinți perfect aliniați și de o albeață care sfida întunericul ce-i înconjura.

Încurajat, el înaintă și întinse din nou mîna; femeia îi răspunse, dar mîna ei, în loc să caute s-o întîlnească pe a lui Sergiu, se sprijini pe umărul său drept apăsîndu-l ușor. El rupse tăcerea și vorbi. În momentul cînd rosti ultimul cuvînt, își dădu seama însă de inutilitatea întrebării. Ea nu-l înțelegea.

Îl ascultase zîmbind ușor și privindu-l cu un interes deosebit. În cele din urmă însă, tot necunoscuta avea să rezolve *și această piedică. Manevrînd o parte a cingătoarei, două dintre* cuburile aflate aici se uniră alunecînd ușor unul peste altul, și sub ochii măriți de mirare ai lui Sergiu o luminiță verde se aprinse pe un ecran minuscul care se ivise în mîinile ei dibace. Apoi din buzunare apărură două pîlnii pe care le adaptă la acest aparat ciudat. Apărură pe rînd o serie de butoane mici, pe care ea începu să le mînuie cu o repeziciune și o dexteritate surprinzătoare. În clipa următoare, la cingătoarea fetei apăru un aparat cu aspect complicat care scotea un bîzîit continuu și pe ecranul căruia luminița verzuie șerpuia jucăuș încoace și încolo.

Fata îl privi din nou și, după ce ridică mîna în semn de prevenire, o îndreptă înspre ea și repetă această mișcare de cîteva ori. Apoi spuse:

— Astrida! Și repetă rar: As-tri-da!

Avea o voce metalică, sunînd puțin neplăcut.

Sergiu înțelese și, făcînd același lucru, arătă spre dînsul spunînd:

— Sergiu!

Fata dădu din cap mulțumită. El încercă din nou întrebarea, întovărășind-o de semne, pe care căuta să le facă cît mai expresive:

— De unde vii? De un-de vii? spuse rar Sergiu, părîndu-i-se că în felul acesta va fi înțeles mai ușor. În clipa următoare, însă, tăcu mut de uimire...

De la primele cuvinte, fata ridicase ușor aparatul în dreptul lui Sergiu, iar după ce acesta își termină întrebarea

auzi un zgomot abia perceptibil pe care-l făcuse unul din butoanele întoarse. Şi Sergiu îşi auzi vocea uşor schimbată de mecanismul aparatului, dar, spre surprinderea sa... cuvintele nu erau ale lui. Era o limbă străină, fără nici o rezonanţă comună cu cea în care se exprimase el.

Aparatul pe care-l mînuise necunoscuta reuşise să înregistreze vocea lui Sergiu şi în acelaşi timp să întocmească — poate în spaţiul unei milionimi de secundă — o traducere perfectă în limba pe care numai Astrida, necunoscuta din faţa lui, o cunoştea.

— De pe „Hallux", fu răspunsul clar, răspicat, fără urmă de îndoială.

Cuvintele Astridei rostite într-o limbă cu totul necunoscută — şi ale cărei modulaţii metalice nu erau străine totuşi de oarecare inflexiuni melodice, plăcute, calde — fuseseră traduse de îndată. Şi Sergiu fu primul dintre pămînteni care auzi o fiică a unei alte planete vorbind — artificial, ce-i drept, — într-o limbă care de sute şi sute de ani se născuse pe globul nostru.

Mirarea lui nu mai cunoştea margini. După revelaţia acestei stranii făpturi, care coborîse însoţită de flăcări şi zgomot de pe o planetă care după nume părea necunoscută pămîntenilor, dezvăluirea surprinzătoare a acestei maşini care traducea cu o repeziciune care ar fi întrecut pe cel mai bun profesionist fusese de-a dreptul zguduitoare.

Şi primul gînd al lui Sergiu se îndreptă către Mironescu „O cred cu tărie ! Şi probabil că într-una din zile o voi dovedi !", îi zvîcnea în tîmple vocea acestuia. Dovada venise acum, implacabilă, şi, printr-o stranie coincidenţă, Sergiu era primul pămîntean care lua cunoştinţă de existenţa ei.

După ce-şi reveni din uimirea profundă care-l cuprinse la auzul răspunsului, Sergiu, la îndemnul necunoscutei, porni împreună cu aceasta înspre nava cosmică — căci acum îşi dădea perfect de bine seama că în faţa lui aterizase un aparat de călătorie interastrală — de formă atît de curioasă.

De aproape, datorită unor amănunte de construcţie, impresia de sferă era oarecum atenuată. Nava semăna cu un fruct uriaş de mac. Într-adevăr, din polul inferior al globului, cocoţat pe cele trei picioroange, se năştea o prelungire la capătul căreia se înmănuncheau trei plăci neregulate, strălucitoare, aidoma unor petale prinse pe tija unei flori stranii. Pe meridianele globului, ai cărui pereţi externi scînteiau argintiu în bătaia lunei, ca şi cum ar fi fost presăraţi cu mii de steluţe luminoase, se aflau cîteva tuburi lungi şi groase, iar brîul sferei era, la rîndul lui, înconjurat de un şir de bile uriaşe, închise la culoare. În întregime, aparatul semăna cu un animal fantastic; părea o îmbinare miraculoasă dintre o sfîrlează — ce-i drept de dimensiuni neobişnuite — şi un cărăbuş schiop care se prăbuşise neputincios pe iarba scăldată de lună.

Înconjurînd-o împreună cu necunoscuta, care încerca să-i dea explicaţii, Sergiu putuse astfel să-şi dea seama de amănuntele acestei construcţii, care, ca şi dezvăluirile ce-l zdruncinaseră cîteva momente înainte, dovedeau că o minte — sau *mai bine zis mai multe* — deosebit de dezvoltată, genială chiar,

imaginase toate aceste construcții și mecanisme, care pentru pămînteni păreau de domeniul fantasticului.

Apoi, cei doi urcară scara și pătrunseră în interiorul navei. Aici se aprinseră o serie de lumini și acum se putea zări că polul superior al sferei, care era construit dintr-un material transparent, lăsa să filtreze o lumină roșie-galbenă, asemănătoare flăcărilor unui foc uriaș care s-ar fi aprins deodată la extremitatea superioară a acestui monstru de metal.

În cabina mică, așezați în două fotolii comode, cei doi începură să se înțeleagă cu ajutorul micului cub cristalin pe care necunoscuta îl mînuia atît de dibaci. Deși cuvintele se legau anevoie, pînă la urmă Sergiu înțelese mare parte din cele povestite.

În timp ce pe fața lui se zugrăvise uimirea, o uimire care nu mai cunoștea margini, asculta cu atenția aproape dureros încordată. Astrida îl purta atît de aproape de spațiile pe care el încercase să le prindă pe ecranul telectronului, încît se simți la un moment dat extrem de ignorant și-i fu rușine. Într-un tîrziu, fata care sta în fața lui tăcu.

Rămaseră privindu-se unul pe altul o bună bucată de timp și în cele din urmă, la întrebarea mută pe care o citi în ochii ei, Sergiu răspunse afirmativ, dînd ușor, aproape imperceptibil, din cap.

Începură atunci o serie de pregătiri febrile în interiorul cabinei. Fotoliile fură desfăcute și întinse. Astrida începu să umble agitată în dreptul unei mese de comandă pe care strălucea, în alternanțe de alb și negru, un mozaic de plăci cu diferite grade de transparență, butoane colorate, manșe, indicatoare, ecrane ciudate.

Curînd se auzi un zumzet asemănător celui pe care-l face un ceainic în momentul cînd începe să fiarbă, iar sfera se clătină ușor. Sergiu îmbrăcă în grabă un costum pe care i-l indicase Astrida — asemănător cu cel pe care-l purta dînsa —, ușa cabinei fu închisă automat, și în clipa următoare, ridicată de puterea celor șase jerbe uriașe de flăcări amestecate cu un fum cenușiu, sfera se ridică brutal de pe picioroange, care dispărură aproape imediat în pîntecele ei.

În ultimul moment, în timp ce se întindea pe fotoliul lat, lui Sergiu i se păru că aude un țipăt, o chemare îndepărtată. Părea că îl strigă cineva dincolo de pereții groși ai globului care pleca spre cer: „Seer-giu-le ! !"

Mai auzi o dată: „Seeer...giu... leee ! !...

Își dădu seama însă curînd că se lăsase înșelat de auz. Zgomotul ritmic al mașinilor de bord și țăcănitul aparatelor adăpostite în cușca mesei de comandă acoperiră îndată orice legătură cu lumea exterioară.

În clipa următoare, sfera se avîntă brusc în înălțime, lăsînd în urma ei o dîră groasă de fum argintiu. Curînd nu se mai putea zări decît un punct întunecat care urca neîncetat. Urca neoprit de nimeni și de nimic. Uriașul glob scînteietor părăsea pămîntul, ducînd cu dînsul doi pasageri: pe locuitoarea unei planete necunoscute și un pămîntean pe care o

sultă de stranii coincidențe îl aruncase în vîrtejul acestor întîmplări extraordinare.

Instalat comod în fotoliul navei, Sergiu Turtureanu nu bănuia cît de greoi se va lăsa asupră-i rețeaua complicată a evenimentelor ce aveau să vină. Prin pereții transparenți ai cabinei, el putea doar să zărească globul albăstrui al pămîntului, din ce în ce mai mic și mai depărtat... Cu o viteză amețitoare, el pătrundea tot mai adînc în cerul întunecat.

Luna, pe care o amenințase cu ciudă în urmă cu cîteva zile, îl supraveghea cu atenție și-i întindea un covor de raze aurii în drumul său spre necunoscut...

Capitolul X

DESNĂDEJDE

Deși cocoloșul de cenușă era încă departe de ea, Nardina se feri, trăgîndu-se sprijinită în mîini, mai încolo. Lumina ce venea dinspre dînsul, o lumină murdară, tulbure, mătura totul în cale, iar zumzetul pe care-l făcea devenise din ce în ce mai tare. Peste cîteva clipe, primejdia crescu; cocoloșul se făcu mai mare, mai mare și din cenușiu se schimbă în negru; Nardina auzi chiar scrîșnetul tablei glisante care-l acoperi și pe dată îi schimbă culoarea.

Apoi continuă să se rostogolească, devenind din ce în ce mai mare și mai rotund pe măsură ce înainta, aidoma unui bulgăre de zăpadă cît pumnul care, dîndu-se de-a berbeleacul peste coasta munților, se transformă pînă la urmă într-un coșcogeamite uriaș de zăpadă. Venea spre dînsa, și uruitul îngrozitor care întovărășea prăbușirea începu să-i ciocănească ritmic creierul.

Zum, zuum, zuuum! Urmau cîteva momente de tăcere. Și apoi iar de la început. Desigur că în cîteva clipe avea să treacă peste dînsa, s-o strivească, s-o sfarme și s-o arunce în aer; Nardina își dădea bine seama de acest lucru și totuși, cu ochii măriți de spaimă, cu brațele duse neputincios înainte, simțind cum o sudoare rece îi prinde mădularele, stătea nemișcată în așteptarea catastrofei.

Înlemnise de spaimă și orice mișcare cît de mică îi producea o durere îngrozitoare. Încercă iar să-și tragă măcar picioarele sub ea, dar acestea nu mai răspundeau la comanda creierului, și el pe jumătate amorțit.

În cele din urmă, avalanșa uriașă de cenușă fierbinte se apropie atît de mult de Nardina, încît aceasta îi simți dogoarea crescîndă lingîndu-i fața și palmele, cu care zadarnic încerca să se apere. Și totuși minunea se produse: în clipa cînd, resemnată, se hotărîse să închidă ochii și să aștepte moartea, uriașul cenușiu explodase, sfărîmîndu-se în mii de țăndări.

Un bubuit de tunet ce părea că vine din pieptul uemiilor el îi zdruncină măruntaiele. Al doilea bubuit, mai tare poate, o făcu să cadă pe spate. Și atunci, din mijlocul flăcării verzi care țîșnise din rămășițele cocoloșului gigant, apăru Sergiu.

Elegant, în hainele lui albastre, cu batista discret așezată în buzunarul de la piept; cu un glob pămîntesc în mînă, el trecu peste rămășițele exploziei și se apropie zîmbind.

— Sergiule! țipă Nardina, nebună de bucurie.

Dar gîtlejul uscat de focul care o pîrjolise acum cîteva clipe refuză să scoată vreun sunet.

— Ser-giu-le! mai încercă ea o dată. Mai tare! Și mai tare! Dar în loc de țipăt, un icnet înfundat îi scăpă dintre buze. Și totuși, el înainta zîmbind spre dînsa. Se apropia și nu-și dădea seama că ea nu poate vorbi. „Poate că e moartă și nu-l vede aievea. Dar el nu-și dă seama. Sergiu n-o iubește. Sergiu nu-și dă seama că ea îl iubește."

Și Nardina izbucni în plîns, în timp ce vocea groasă a lui Sergiu îi șoptea amenințător:

— Crezi că ai terminat? Nuuuu! Mai desenează... al doilea satelit... al doilea satelit... al doilea... al doi... doi... Ha, ha, ha... izbucni el în cele din urmă într-un rîs batjocoritor, aplecîndu-și asupra Nardinei, care zăcea înspăimîntată, fața deformată, mărită, alungită, stranie... „Te-am prins! Așa-i? Nu crezi că *planeta Criterion are viață? Sportivo! Ha, ha, ha! Sportivoooo!"* Și la urmă, rîsul lui sună strident, pițigăiat ca o sonerie de alarmă...

Nardina tresări și se trezi, gîfîind, cu inima bătînd să-i spargă pieptul și udă leoarcă de sudoare.

Privi cifrele fosforescente ale ceasului și se ridică în coate îngrijorată. „E aproape trei de noapte, și Sergiu nu s-a întors încă" — își spuse dînsa. Și ce vis stupid! Brrr! De unde l-oi mai fi scos?

Întinse mîna și apăsă butonul lămpii de noapte.

Lumina, care izbucni veselă, destrămă rămășița de nesiguranță pe care o încerca Nardina, aflată încă la limita dintre vis și deșteptare. Privi în jur, ușor dezorientată, și apoi, dîndu-și seama că uitase ceva, că se trezise cu un gînd, își reaminti deodată: „Sergiu..."

Se îmbrăcă în grabă și, pășind tiptil în vîrful picioarelor pe treptele scării, ferindu-se hoțiș de scîrțîitul trădător al ușilor, ajunse după cîteva clipe pe stradă.

Răcoarea nopții o izbi în față și o făcu să-și strîngă ușor zgribulită jacheta subțire. Frigul acesta nesănătos, mai bine zis tremurul, care o cuprinsese în miez de vară o neliniștea. În timp ce-și îndrepta pașii mașinal către stațiunea spre care, cu atîtea *ore în urmă,* plecase Sergiu, Nardina își lăsa libere gîndurile să alerge.

Avusese un vis stupid ce îi lăsase probabil acea senzație de rău fizic, care-i cerea un efort de voință neobișnuit pentru ca să se stăpînească.

Și, totuși, tăcerea profundă care se așternuse pînă departe, învăluind străzile largi și goale la acea oră, tresăritul involuntar

pe care i-l provoca umbra unui felinar sau jocul capricios al colțurilor de casă, pașii ei chiar, care ciocăneau ușor pe trotuar, — toate acestea nu făceau decît să-i crească greutatea din piept și moleșeala care-i îngreuna pasul.

Mai avea cel mult o sută de pași pînă la poarta institutului, care se zărea dincolo de scuarul central al orașului, și ar fi vrut să întîrzie o sută de ani pînă acolo. „Oare lui Sergiu i se întîmplase ceva?"

„Prostii" — se pomeni vorbindu-și cu voce tare. Glasul ei răsună ciudat, puternic în liniștea care era atît de mare, încît avea senzația unui văl gros care o înconjoară, o învăluie, o cufundă.

„Prostii" — răsunase vocea Nardinei, și, auzindu-și glasul, negura îndoielii din care nu se putuse desface pînă acum se sfîșie brutal ca o pînză pe care o apuci din cele două margini și o rupi cu ciudă.

Căutînd să scuture de pe ea amorțeala care o cuprinsese în timp ce gîndurile se întretăiau anarhic, lipsite de logică, Nardina grăbi pasul. Era și timpul de altfel; cifrele luminale ale ceasului care străjuia fațada institutului arătau ora trei. Clădirea cenușie contrasta, prin masivitatea ei impunătoare și puțin rece, cu eleganța și zveltețea aparatelor de experimentare împrăștiate în grădină.

Toate ochiurile de geam ale celor șase etaje întunecate erau oarbe; doar în fața lojii portarului, o luminiță palidă închisă în cușca ei de sticlă opacă, filtra cîteva raze, spre care își îndreptă pașii Nardina.

Sună de două, trei ori prelung și așteptă cu inima îndoită. Trecuseră cîteva clipe doar și, simțind cum crește într-însa din nou neliniștea de adineauri, rupse tăcerea apăsînd iar, prelung, pe butonul soneriei.

În cele din urmă, portarul porni să deschidă ușa blestemînd în gînd îndrăzneala acestui vizitator nocturn.

Nardina, care-i auzise pașii tîrșiți și tusea seacă de fumător vechi, fu cuprinsă de milă și se pomeni gîndindu-se cu drag la această veche cunoștință, căruia acum, în tulburarea ei, îi nesocotise bătrînețea.

„Poate că Sergiu e de mult acasă și eu îl necăjesc degeaba pe moș Petre" — își zise, dar în clipa următoare ușa se deschise și în pragul slab luminat apăru fața zbîrcită de ani cu părul ciufulit, cu ochii mici și pleoapele umflate ale portarului.

— 'duia Nardina? La ora asta? Dar ce s-a întîmplat? E ceva cu tovarășul conducător? S-a petrecut ceva cu Sergiu, spuse el în cele din urmă, lepădînd obișnuința oficialității în fața unei primejdii ce îl amenința probabil pe copilul care altădată îi jucase de atîtea ori pe genunchi.

— Moș Petre..., îndrăzni timid Nardina, ...Moș Petre, iartă-mă că te-am trezit dar... E ora trei... aproape trecută noaptea, și Sergiu n-a venit încă acasă. A plecat, ce-i drept, tîrziu spre institut... dar... niciodată n-a întîrziat atît... sînt îngrijorată, spuse apoi dintr-o răsuflare, dîndu-și seama cum, o dată

cu ultimele cuvinte care voiau să cuprindă în ele toată grija, toată neliniştea, toată dragostea ei pentru Sergiu, începuse să simtă gustul sărat al lacrimilor care se voiau eliberate.

Moş Petre îşi dădu de îndată seama că se petrece ceva neobişnuit. Sergiu să nu vină acasă pînă la ora aceea? Doar nu plecase prea tîrziu de la institut!

— N-a plecat prea tîrziu de la institut, traduse el în vorbă gîndul care începuse să nască. A lucrat cîteva ore împreună cu echipa de... echipa... ştiţi dv..., evită el cuvîntul care, în ciuda anilor de cînd era atotcunoscătorul acestui institut şi al oamenilor care se perindau pe aici, i se ascunsese întotdeauna în dosul limbii îndărătnice

— ...Echipa de sinopticieni, îl ajută Nardina. Şi a mai stat mult după aceea? S-a suit în observator? Oare, încercă ea cu o umbră de nădejde în glas, nu o mai fi acolo?

— Aaa! Nu! Precis, îi tăie răspicat moş Petre orice speranţă. O ştiu pentru că atunci cînd a plecat, trecînd prin faţa mea, mi-a urat noapte bună, aşa cum face întotdeauna... cînd pleacă tîrziu... dar ce... ce... unde...? se încurcă el.

Nardina nu-l mai asculta de mult. Cu capul plecat, cu umerii aduşi, strîngîndu-şi cu acelaşi gest înfrigurat jacheta subţire, cu care, în urmă cu cîtva timp, şi-o aruncase pe umeri, ieşi tîrîndu-şi paşii din curtea institutului. Moş Petre făcu un gest ca s-o reţină şi apoi privi după ea cîtăva vreme, prelung, pentru ca în cele din urmă, clătinînd din cap, să-şi murmure pentru sine:

— Săraca 'duia Nardina. Îi moare inima după dînsul. Şi el? El este cu capu-n stele şi nici nu-şi dă seama ce boboc de fată suspină aici, jos, pe pămînt. Las' că mîine îi spui eu! Aşa nu mai merge... ameninţă în gînd moş Petre, gîndindu-se că a doua zi va şti el cum să-i atragă atenţia „conducătorului" asupra acestei probleme pămînteşti.

Nardina continuă să meargă în neştire şi peste cîteva minute, în timpul cărora trecu ca prin vis pe lîngă scuarul unde se oprise la venire, îşi dădu seama că paşii o îndreptară spre casă. „Dac-o fi venit pe alt drum? Pe alt drum? — continuă ea mintal raţionamentul care în cele din urmă avea să o pună pe urma cea bună. Dar... desigur... prin parc... trecînd ca de obicei pe la pajişte".

Se opri o clipă şi apoi grăbi mersul, ajungînd să fugă chiar, în timp ce un sîmbure de îndoială îşi făcea din nou loc în inimă. „Dar dacă o fi altundeva? Dacă... mai e cineva care-l aşteaptă ca şi mine? Ca şi mine? Nu se poate... dar... De ce? De ce nu s-ar putea?" Şi nu mai avu timp să-şi răspundă şi la această întrebare pentru că grilajul înflorit al porţii casei lor o opri din drum.

Cu răsuflarea întretăiată, gîfîind, urcă în grabă scările, fără nici o precauţie de astă-dată.

Linişte şi întuneric peste tot. Deschise uşa de la camera lui Sergiu şi, în bătaia razelor de lună — care continua să stea cocoţată pe cer, în ciuda frămîntărilor prin care treceau pămîntenii —, zări patul nedesfăcut al lui Sergiu.

Şi în clipa aceea îşi dădu seama că greşise... Sergiu trebuia să fie cu stelele lui, pe pajişte... dar atît de tîrziu? Repede... repede să fugă spre el... să nu i se fi întîmplat ceva! Şi în timp ce bombăni în semn de răspuns mamei lui Sergiu, care, trezită de zgomotul neobişnuit la acea oră, ieşise în pragul odăii sale, fugi pe scări în jos şi continuă să alerge pe străzi spre parc, cu pumnii strînşi, cu pasul alungit şi cu dinţii încleştaţi, ca şi cum la capătul acestei curse avea să găsească viaţa, bucuria sau să împiedice o fărădelege.

Cînd simţi paşii scîrţîind pe pietrişul aleilor, făcu un efort ca să ajungă la gardul de arbuşti pe care-l sări din goană; cînd, după ce sări gardul, îşi dădu seama cum se pleacă sub picior valurile largi de iarbă înaltă, se grăbi şi mai tare. Şi în momentul cînd, cu respiraţia şuierîndă, cu inima bătînd să-i spargă pieptul şi cu obrajii arzînd, îl zări pe Sergiu, cuvintele i se opriră în pragul buzelor, gîtlejul i se strînse dureros, iar spaima amestecată cu dispreţul, cu grija, cu dragostea ei, totul, totul se învolbură de îndată într-un gînd, care o opri lîngă marginea pajiştei, sprijinită de un brad, în umbra ocrotitoare, aşa cum făcuse şi Sergiu cu cîtăva vreme mai înainte.

Nu era singur. O femeie? Desigur, silueta, mersul şi gesturile cu care îi vorbea lui Sergiu o dovedeau.

Şi numai atunci îşi dădu seama de prezenţa sferei ciudate, cocoţată pe cele trei picioroange şi în jurul căreia se învîrteau cei doi. Nu îndrăzni sau, mai bine zis, nu vru să-şi facă cunoscută prezenţa. Se tupilă în umbra bradului şi aşteptă, urmărind, să vadă ce avea să se *mai întîmple*.

Spiona? Îi fu ruşine pentru o clipă, dar imediat sîmburele de gelozie şi ură născîndă o făcu să aştepte mai departe să vadă ce avea să se întîmple.

În clipa cînd cei doi urcară scara şi se pierdură în pîntecele căscat al monstrului uriaş, pe care luminiţele aprinse în vîrf îl învăluiseră într-o atmosferă de flăcări roşiatice, Nardina făcu cîţiva paşi înainte, mînată de teamă. Totul i se părea, pe bună dreptate, straniu, venit parcă de pe altă lume: fuga ei, îndoiala, Sergiu cu o femeie străină, ciudată, la ora asta pe pajişte, sfera aceasta scînteietoare...

În clipa următoare, capacul închis şterse umbra neagră a uşii, şi colosul sferei strălucitoare, ridicat de puterea celor şase jerbe uriaşe de flăcări amestecate cu fum cenuşiu, se ridică brutal de pe picioroangele care dispărură aproape imediat în pîntecele ei. În ultimul moment, Nardina îşi dădu seama de adevăr. Revelaţia venise fulgerător, era dureroasă, zdrobitoare. „Sergiu... Sergiu al ei *are să* plece... n-are *să-l mai vadă... îl...* pierde..."

Şi atunci — în timp ce alerga spre uriaşul care ţîşnise spre cer —, izbucni din pieptul ei, cu desperare, strigătul:

— Seer-giu-le!! Şi apoi încă o dată: Seeer... giu...leee!!

În clipa următoare, însă, sfera se avîntă brusc în înălţime, lăsînd în urma ei o dîră groasă de fum argintiu. Şi curînd, în

timp ce din gigantul ridicat în fulger și fum nu se mai zărea decît un punct întunecat, Nardina se prăbuși pe pajiște, pierdută, deznădăjduită, cu umerii zguduiți de un plîns în hohote, spasmodic, cu ionete și sughițuri, printre care izbutea doar din cînd în cînd să strecoare gîtuit și fără putere:

— Sergiuleee !...

Capitolul XI

O DISPARIȚIE CIUDATĂ

O limuzină... două... trei... Pe șoseaua care duce spre terenul experimental al institutului de astrofizică trec în goană, de aproape o oră, zeci de motociclete ultrarapide, limuzine și autobuse somptuoase și elegante. Locuitorii vecini cu șoseaua se treziră dimineața în zgomotul aproape ritmic al vehiculelor care alergau pe drumul mărginit de castanii bătrîni. Frunzele acestora se clătinau mirate în fața caravanei care străbătea aceste locuri, de obicei atît de liniștite.

Din cea de-a doua limuzină, care, cotind brusc și executînd o curbă elegantă, se oprise în fața peronului, coborî profesorul Vlad Mironescu, înconjurat îndată de o armată întreagă de asistenți, oficialități și cunoștințe.

După cum anunțaseră ziarele, revistele științifice și posturile de radio și de televiziune din zeci de țări, terenul de experimentare pe care staționau la ora asta aproape o sută de mii de oameni avea să fie teatrul unei excepționale experiențe.

Celebritatea lui Mironescu atrăsese zeci de savanți, cercetători și ziariști din toate părțile lumii. Îmbrăcămintea lor diferită, forfota continuă și acel du-te-vino obișnuit al marilor pregătiri dădeau naștere unui atrăgător mozaic care, privit de sus, părea un cîmp imens cenușiu pe care înfloriseră buchete de flori vesel colorate.

Profesorul se îndreptă spre grupul de clădiri în interiorul căruia se afla echipa de tehnicieni ce contribuiseră la construirea acestei noi rachete teleghidate. Într-adevăr, peste cîtva timp, o rachetă de un tip cu totul special, prevăzută cu un laborator perfecționat, avea să pornească de pe acest teren. Intrînd în cabină, profesorul fu întîmpinat cu bucurie de către asistenții săi.

— Totul e gata? Pus la punct? îi întrebă Mironescu în timp ce, înconjurat de dînșii, se apropia de tabloul teleghidajului, care, asemănător unui fagure uriaș, era prevăzut, pe lîngă rețeaua complicată de manete, butoane și fire, cu două ecrane largi, de un alb opalescent. Pe acestea urmau să apară, după un scurt timp, imaginile radiotelevizate pe care creierul electronic al rachetei avea să le transmită de dincolo de ionosferă.

Pregătirile erau terminate, iar racheta aștepta numai declanșarea automată a reactorului cu propulsie lichidă —

R.P.L.-ul —, de care era atît de mîndru profesorul Mironescu. El izbutise, spre deosebire de ceilalți cercetători care lucrau în aceeași ramură a științei, să construiască un aparat care să poată ajunge la înălțimi de mii și mii de kilometri. Astfel, calea spre cucerirea atmosferei, și mai ales a păturilor ei celor mai înalte, fusese deschisă, iar enigmele acestor straturi înalte urmau să fie dezlegate în scurt timp. Astăzi o nouă rachetă construită după indicațiile profesorului Mironescu pornea într-o călătorie aparte, care se dovedea a fi de extremă urgență.

Misteriosul satelit care se plimba de cîteva zile pe cer devenise centrul atenției întregului glob. Cercetările întreprinse cu febrilitate putuseră stabili distanța care-l despărțea de pămînt. Cei aproape 20.000 de kilometri nu puteau fi totuși străbătuți atît de ușor; lansarea unui satelit artificial ar fi cerut mult timp pentru că pregătirile ce erau în curs presupuneau că cel de-al cincilea satelit artificial să fie gata de călătorie de abia pentru anul viitor.

Profesorul Mironescu adusese însă unele modificări unui nou tip de rachetă teleghidată care, spre deosebire de cele lansate pînă acum, avea să se transforme, la un moment dat, în satelit artificial.

Într-adevăr, la cîteva sute de metri, dincolo de zidul masiv de beton care adăpostea cabinele tehnicienilor, se afla cușca zăbrelită a uriașului gata de plecare.

În apropierea lui, înconjurat de cîțiva specialiști din țară și străinătate, Mironescu însoțindu-și vorba de gesturi largi, care căutau să cuprindă perspectiva amețitoare a acestui gigant de metal, explica parte din construcția și amplasarea elementelor ce se aflau închise înăuntrul rachetei.

Așa cum stătea sprijinită pe barele de oțel solid prinse în platforma de beton a terenului, părea asemănătoare cu un delfin — lungimea rachetei măsura aproape treizeci de metri —, al cărui bot era foarte ascuțit și a cărui coadă căpătase trei aripi mari și late, construite dintr-un metal strălucitor.

— *Vom putea atinge* o *viteză de opt pînă la nouă mii de* kilometri pe oră și astfel aparatul construit de noi, ieșind dincolo de ionosferă, spuse profesorul Mironescu, va atinge spațiile cele mai înalte ale atmosferei.

Vom folosi — pentru învingerea păturilor de aer joase și dense — un tren de rachete mici, continuă Mironescu. Aceste așa-numite rachete auxiliare, după ce vor imprima o viteză extrem de mare celei principale, vor cădea pe pămînt înapoi, purtate de tot atîtea parașute, pe care noi le vom declanșa de acolo, termină el arătînd spre construcțiile betonate ale cabinei de unde urma să se execute teleghidajul R.P.L.-ului.

Cîțiva dintre ziariști îl înconjurară pe Mironescu, și lucirile scurte ale aparatelor de fotografiat îl siliră să se oprească o clipă.

Unul dintre cei care izbutiseră să se apropie de el întinse însă aproape poruncitor microfonul unui magnetofon miniatural și-l pofti pe Mironescu.

— Ascultătorii noștri vor fi fericiți să audă expuse de dv. avantajele pe care le prezintă această rachetă și... hm... legătura experienței de azi cu... satelitul recent apărut...

— Pînă acum nimic extraordinar. Sau, mai bine-zis, multe din caracteristicele acestei rachete au fost întîlnite și la cele lansate în ultimii ani. Ele au fost folosite însă separat. Nu au fost strînse toate în una și aceeași rachetă, spuse Mironescu. Partea cea mai nouă este însă dispozitivul de transformare... Vîrful rachetei — și, spunînd acestea, profesorul arătă spre porțiunea superioară a rachetei, care semăna cu o colivie — se va desprinde la un moment dat și se va transforma într-un satelit artificial al pămîntului, care se va roti în apropierea celui apărut recent. Direcția, desprinderea și alte îndrumări le vom da de jos și tot aici vom primi în permanență imaginile televizate.

Astfel, probabil, că vom putea afla lucruri foarte interesante, amănunțite, precise asupra satelitului recent apărut. Acesta, după toate probabilitățile, pare a fi un corp interastral care, o dată intrat în orbita pămîntului, se menține la o distanță pe care a stabilit-o echilibrul dintre cele două forțe.

Explicațiile fuseseră urmărite cu deosebită atenție de cei din jurul său, parte dintre aceștia luînd note amănunțite în timp ce profesorul vorbea.

În cele din urmă, sirenele, prin sunetul lor prelung, și megafoanele care împînzeau întregul teren anunțară momentul decisiv.

Cordoanele de ordine îndepărtară cu greu mulțimea dincolo de zona periculoasă, iar profesorul și cîțiva invitați se îndreptară spre cabina de teleghidare. Din dreptul locului unde fusese oprită mulțimea curioșilor ce veniseră să asiste la această interesantă experiență, se putea zări monstrul de metal cocoțat în cușca grilajată.

În clipa cînd Mironescu, în mijlocul unei tăceri de plumb, apăsase butonul care comanda plecarea, din coada rachetei țîșni un abur argintiu, care se împrăștie îndată, și, cu o viteză mereu crescîndă, aparatul se ridică spre cer, lăsînd în urma sa o dîră estompată de flăcări gălbui.

Plecase doar de cîteva secunde, iar pe cer nu se mai zărea decît un punct negru care se micșora cu o repeziciune uimitoare. Racheta teleghidată părăsise pămîntul pornind spre explorarea noului vecin.

Imaginile televizate începură să se perinde pe ecranul aparatului de radiolocație, cînd liniștea cabinei fu întreruptă de un curier, care, după ce-l căută din ochi pe Mironescu, îi înmînă o telegramă.

Acesta desfăcu calm foaia de hîrtie, în timp ce continua să urmărească cu interes imaginile care se succedau pe ecran. Se rupse pentru un moment de vraja acestor vederi de dincolo de ionosferă și, în clipa următoare, palid, cu un rictus nervos care se instalase subit în colțul buzelor sale, citi cele cîteva rînduri ale telegramei. Apoi, în fața asistenților săi, care-l urmăreau curioși, exclamă :

— Ciudat! Extraordinar de ciudat! Ne telegrafiază observatorul din Simeiz. CRITERION, planetoidul 1.116, a dispărut!

Şi repetă în timp ce îngîndurat părăsea cabina:

— Ciudat! Ce întîmplare! Explozia... satelitul... dispariţia lui Criterion... Ce coincidenţe stranii...! Şi totuşi...

Capitolul XII

ÎN DRUM SPRE AŞTRI...

Sergiu aruncă pe furiş o privire spre ceasul-brăţară. Era ora patru. Plecaseră de cîteva minute; totul se petrecuse repede, în ritmul febril pe care îl imprimase Astrida. De la acceptarea lui mută şi pînă la plecare pierduse noţiunea timpului, atras fiind de noutatea pregătirilor pe care le făcea necunoscuta, de mirajul unei călătorii dincolo de cortina optică pe care mijloacele imperfecte ale pămîntenilor o aşezase în faţa ochilor şi minţii sale avide de cunoştinţe noi.

Visase să cucerească spaţiul acesta imens, să pătrundă în oceanul pe care în fiecare seară se aprindeau miliarde de luminărele plăpînde şi dorise ani de-a rîndul să rupă misterul acestui „dincolo de zare".

Dar niciodată, chiar în mijlocul visurilor sale — mărturisite sau nu — cele mai îndrăzneţe, nu gîndise că se va clătina, cîndva, fericit într-unul din fotoliile comode ale unei nave cosmice, care coborîse ca un fulger din cer şi tot ca un fulger se ridicase, ducîndu-l şi pe dînsul prizonier printre aştri. Dar, de fapt, era el prizonier? Umbra uşoară a părerii de rău care străjuia nelămurită în dosul pleoapelor închise, frînturile de gînd care porneau din timp în timp către ai săi îi dădeau voie să se considere prizonier? „Hotărît că nu" — îşi răspunse Sergiu întrebării mute care se născuse între timp. Plecase de bunăvoie şi chiar dacă, la întrebarea necunoscutei, răspunsese numai cu jumătate de glas sau fără glas — nu-şi mai amintea cînd şi cum fusese asta —, totuşi în sinea lui învinsese dorinţa de inedit, de aventură, care luase locul şi ieşise victorioasă, de îndată, în lupta care se dăduse cu teama, teama aceea orbească care-l făcuse să ameţească la un moment dat şi care acum dispăruse complet

Se întinse comod în fotoliu şi deschise ochii, închişi pentru o clipă, pavăză gîndirii sale care rătăcise departe. Întîlni în faţa lor, pe neaşteptate, privirea curioasă a Astridei. Îl măsura şi ea cu o curiozitate manifestă. Întunericul şi amestecul dintre lumina lunară difuză şi mozaicul petelor de umbră pe care brazii uriaşi îl aruncaseră pe pajişte, graba şi nesiguranţa în care se zbătuseră amîndoi în cele cîteva momente petrecute pe pămînt împreună nu le dăduseră răgaz ca să se privească

cu de-amănuntul. Acum, mînat de aceeași curiozitate, o armări și el.

Se ridicase din fotoliu, de îndată ce dînsul deschisese ochii, și-și făcea de lucru prin cabină. Ridica și lăsa mașinal o serie de obloane mici, grilajate și incrustrate în pereții bolidului, urmărea jocul acelor indicatoare de pe tabloul mesei de comandă...

În cele din urmă, însă, se întoarse, și Sergiu îi prinse privirea albastră cu irizații cenușii și o ținu strînsă în cleștele privirii sale.

Ochii Astridei, de un albastru pal, erau cu mult mai mari decît cei obișnuiți, dar ceea ce părea ciudat și scăpase dintr-un început înțelegerii lui Sergiu fusese faptul — acum își dădea bine seama de acest lucru — că erau mai depărtați. Da, da... acum vedea bine... erau mai depărtați decît ai noștri, iar colțurile dinspre tîmple fuseseră ușor codate parcă cu creionul negru. La fel cu cozile ochilor, ușor răsfrînte spre frunte, erau și sprîncenele: ca două linii groase de culoarea mierei arse și cărora un desenator hazliu le răsucise ultimele fire în sus, spre rădăcina părului, care-i încadra fața. Aceasta, de o paliditate stranie, îmbrăca aproape o tonalitate de alabastru. Lipsea dintr-însa picătura de aur vechi, aur cu multă aramă și soare cald în el pe care-l căpătaseră, de-a lungul a mii de ani și vieți întregi, pămîntenii. În rest ovalul delicat al feței, cu o proeminență pronunțată a pomeților, încadrat de un păr de un blond aparte, sălbatic pieptănat în plete lungi buclate pe umeri, contribuia la crearea acestui tablou exterior. Diferit întrucîtva de fizicul feminin pămîntean, producea totuși o vagă senzație de frumos, de frumos care cîștiga, desigur, de pe urma unei stranii pigmentații.

Aceasta era Astrida.

Costumul, din țesătură cenușie, opacă și strălucitoare, îi contura corpul suplu, dar mult mai înalt față de media celor întîlnite pe pămînt, cu umerii deosebit de largi, lărgiți și de tăietura greoaie a îmbrăcămintei de bord, și care nu pierduse totuși din eleganța mișcărilor ce-l surprinseseră pe Sergiu încă de la prima vedere.

Aceasta era totul. Sau aproape totul. Atunci cînd zîmbea, în colțul gurii zîmbetul se termina într-o grimasă tristă, dureroasă.

Și acum Sergiu înțelegea de ce destăinuirile fetei, făcute în grabă cu vocea ei metalică, nesigură, la care asistase cu respirația întretăiată, strîngeau în ele atîta durere și părere de rău...

Întîmplările de un tragism deosebit, pe care Astrida i le fragmentase doar în cele cîteva minute de pe pămînt, fuseseră atît de izbitoare, încît și acum Sergiu mai simțea — ce-i drept mai depărtat — în tîmple zvîcnetul dureros al gîndurilor care duceau la marginea fantasticului.

Acum acesta devenise realitate și probabil că peste cîtva timp, la capătul călătoriei, pe care Astrida i-o propusese, pentru

care venise de altfel pe pămînt, necunoscutul avea să-şi deschidă larg porţile, iar ceea ce acum părea miracol avea să-şi dezvăluie temelia de profund adevăr.

În cîteva minute, Sergiu aflase cum dispăruse o viaţă şi civilizaţie înaintată de pe Hallux — spunea Astrida; Sergiu înţelegea acum... Criterion, planeta pitică pe care pămîntenii o prindeau atît de rar în focarul telescopului, la construcţia căreia munciseră şi-şi chinuiseră creierul atîtea generaţii. Criterion, planeta 1.116, unul dintre sutele de asteroizi care roiau în spaţiul interastral — exista, şi aceasta — gîndea Sergiu — nu făcea decît să confirme ipotezele celor de jos. Atît doar că locuitorii ei îi dăduseră alt nume. Dar Hallux şi Criterion nu erau decît unul şi acelaşi planetoid.

De cîtva timp, prin transparenţa peretelui navei, pămîntul nu se mai vedea decît ca o bilă întunecată, înconjurată de un nor des, albăstrui.

Şi în timp ce sfera îşi continua nestingherită drumul spre Criterion, Sergiu îşi frămînta mintea cu aceste întîmplări de necrezut.

Într-adevăr, pămîntenii nu se înşelaseră în prevederile lor.

Pe Criterion existase viaţa, o viaţă clocotitoare, plină de bucurie şi durere, de rîs şi lacrimi.

— De unde vii? transmisese, prin intermediul aparatului de la cingătoarea Astridei, gîndurile sale.

— De pe Hallux, sunase glasul necunoscut al acesteia.

De fapt răspunsul era numai pe jumătate adevărat. Necunoscuta venea de pe ceea ce fusese Criterion. Şi apoi şirul povestirii, întretăiat în răstimpuri de întrebările lui Sergiu, aruncase brutal o lumină crudă, lipsită de estompare, asupra catastrofei cosmice care zdruncinase acum cîteva zile întregul univers astral.

Deşi cu un diametru mai mic — „aproape trei mii de kilometri", răspunsese Astrida la întrebarea lui Sergiu — planeta se răcise la fel ca şi pămîntul nostru. Şi viaţa apăruse, desfăşurîndu-şi întregul curcubeu al aspectelor ei cunoscute şi de noi, de trecutul nostru şi altele, altele mult mai noi.

Criterion, dat fiind puterea de atracţie pe care o exercita centrul său şi densitatea neobişnuită a elementelor care-l formau, reuşise să-şi păstreze îmbrăcămintea de atmosferă. Desigur că aceasta părea ceva mai rară şi păturile ei mai puţin înalte — reieşea din cele spuse de Astrida. Se păstrase deci şi apa, se păstrase, mai bine-zis se născuse şi se păstrase, vegetaţia. Şi, o dată cu ea, viaţa. Viaţa năvalnică ce îi îmbrăţişa pe locuitorii planetei pitice, sîmburele acesta de viaţă care înflorise între Marte şi Jupiter.

„Oare cîte n-or mai fi şi în alte părţi" — gîndi cu voce tare Sergiu, şi maşina ciudată a fetei traduse pe dată.

— În celelalte planete „vecine" cu noi, rostise ea zîmbind uşor, nu există viaţă. De acest lucru sîntem siguri. De voi, am ştiut însă de mult, de mult de tot...

Şi apoi urmau revelaţie după revelaţie, date după date, frînturi, aşa cum şi le putea aduna în minte Astrida, în grabă. Căutînd să-i spună lui Sergiu numai esenţialul, numai ce interesa în acel moment, scăpase poate o serie de lucruri importante care provocaseră îndoielile nemărturisite din mintea lui şi tot atîtea puncte de întrebare care se voiau dezlegate.

După cum o arăta însăşi necunoscuta, locuitorii planetoidului Criterion nu se deosebeau prea mult de pămînteni şi desigur că toţi erau la fel cu dînsa, cu anumite variaţii de temperament, pregătire şi caracter somatic.

Organismul acestora se adaptase perfect la temperatura joasă, la luminozitatea scăzută şi izbutise printr-o luptă uriaşă să perpetueze specia aceea de fiinţe vii, organizate, superioare şi s-o facă să trăiască în condiţiile speciale pe care le crease depărtarea de soare. În povestirea Astridei, un cuvînt se repetase foarte des.

— Gnox? întrebase Sergiu.

— Gnox e tatăl meu, răspunse Astrida. E tatăl meu şi unul dintre marii savanţi ai planetei, descoperitorul negatronului.

— Negatronul? revenise Sergiu cu altă întrebare.

— Da... dar asta e o poveste mai lungă, continuă fata.

Locuitorii planetei trăiseră în ultimul timp evenimente deosebit de tulburătoare. Gnox şi o echipă de cercetători — din care făcea parte şi Astrida, fiica sa — izbutiseră, la capătul unui şir lung de lucrări experimentale făcute asupra razelor cosmice, să descopere o forţă energetică excepţional de puternică. Întrecînd tot ceea ce eşafodaseră pînă atunci, în anii dinainte, această forţă trebuia pînă la urmă să schimbe întregul aspect al planetei, să-i transforme scoarţa şi străfundurile, să-i ajute pe locuitori să facă paşi uriaşi înainte spre alte noi şi noi orizonturi.

Savanţii izbutiseră, folosind această energie negatronică, să pregătească prima revoluţie cosmică.

Şi aici, în interiorul navei, pe bordul căreia călătorea în spaţiile interastrale, Sergiu află confirmarea ipotezei pe care o formulase cu cîteva zile înainte pe pămînt. Într-adevăr, explodase un planetoid...

— Orbita planetei noastre era departe de soare. Şi oamenii noştri de ştiinţă au încercat — o clipă prea devreme, poate, — să folosească forţa uriaşă pe care puseseră stăpînire, pentru ca să apropie planeta de soare. Catastrofa care a urmat ne dovedeşte că o parte din calculele noastre nu corespundeau şi condamnă graba pe care au manifestat-o unii dintre noi.

Jocul capricios al negatronului ne înşelase. Reacţiile de dezagregare uriaşă se împletiră cu energii noi, haotice, care, lipsite de un stăpîn care să cunoască şi să prevină desfăşurarea lor anarhică, se prăbuşiseră peste întreaga planetă şi peste locuitorii acesteia. În cele din urmă, energia dezlănţuită, uriaşă, crescîndă, mereu crescîndă, scăpată de sub controlul

aparatelor și al oamenilor de știință, sfărîmă măruntaiele planetei. *Criterion* sări în spațiu așa cum explodează un balon de săpun pe care un copil rău și neastîmpărat l-a umflat peste măsură.

Catastrofa aceasta cosmică a sfărîmat într-o fracțiune de secundă întreaga planetă, întreaga viață de pe ea, toată vioiciunea copiilor, dragostea și tinerețea, fericirea, bucuria; a aruncat și sfîșiat în bucăți o civilizație atît de bogată, de înaintată, de plină de perspective.

— Eu și tatăl meu făceam parte dintr-un grup de nave interastrale care urmau să dirijeze din spațiul înconjurător această operație excepțională. Răbufnirea uriașă a exploziei ne-a aruncat la o distanță enormă. Racheta noastră însă este prevăzută cu o serie de aparate — și, spunînd acestea, Astrida arătă spre un ecran opalescent căruia o serie de linii negre trase de-a curmezișul îi dăduseră forma unui grilaj minuscul —, dintre care ecranul omnidirecțional, pe care-l vezi, celula de tehnecium de dincolo și multe altele, care ne-au permis, după o *călătorie plină de peripeții, să revenim pe ceea ce fusese* cîndva Hallux...

— Și tatăl tău? Tatăl tău unde e? întrebă Sergiu cercetînd zadarnic cabina strîmtă, după ce fata făcu semn că terminase.

— Tata... a rămas pe Hallux. Planetoidul nostru a devenit acum satelitul vostru. Prăbușirea aceasta de-a lungul spațiului cosmic n-a izbutit să distrugă tot ceea ce noi construiserăm la marile adîncimi ale planetei. Și tatăl meu încearcă să mai salveze ce poate... De aceea am venit eu... pe pămînt. Primul pămîntean care mi-a ieșit în cale ai fost dumneata, spuse fata sprijinindu-și palma fierbinte de mîna lui Sergiu, care tresări la atingerea aceasta.

— Acum mergem spre dînsul. Tatăl meu, care a rămas acolo, voia ca un pămîntean să poată vorbi cu el, să poată lua de la dînsul tot ceea ce se mai poate lua... Știi, îți vorbesc de tunelurile și subteranele neatinse în parte...

Acum, rememorînd — în timp ce o privea pe Astrida — toate cele întîmplate între Marte și Jupiter, Sergiu își dădu seama de imensitatea acestei catastrofe și se convinse din nou de temeinicia plecării sale.

În clipa următoare, zgomotul motoarelor, care încetase de mult, începu să se audă din nou.

— *Ne apropiem,* îi zise Astrida văzîndu-l ușor *îngrijorat.*

O ușoară zdruncinătură și bascularea automată a fotoliilor fură singurele schimbări care, întrerupînd monotonia călătoriei, arătau sfîrșitul acesteia. „Cîte basme nu s-au scris la noi — gîndi Sergiu — despre tot felul de întîmplări care de care *mai minunate, mai stranii și toate* dublate, *bineînțeles, de o* doză copioasă de explicații și aplicații profund științifice. Și iată că întreaga călătorie s-a petrecut fără nici un fel de accident..."

În clipa următoare, Sergiu simți din nou o puternică zdruncinătură, care îl sili să se sprijine de brațele fotoliului. Ameți însă și, în timp ce o durere bruscă îl izbi violent, pereții navei începură să se învîrtească...

Capitolul XIII

O INVITAȚIE NEOBIȘNUITĂ

Soneria zbîrnîi prelung. Nardina, palidă după o noapte de nesomn și obosită de drum, se plimba în fața ușii nerăbdătoare. Părîndu-i-se că cei chemați întîrzie să răspundă, sună a doua oară. Și a treia oară, pentru mai multă siguranță.

În cele din urmă, ușa glisantă se dădu înlături, și în prag apăru Șerban. Uimit și în același timp vesel, fața lui se destinse într-un larg zîmbet de bucurie, și brațele sale se desfăcură prietenos ca s-o cuprindă pe tînăra fată.

— Ce surpriză! Ce surpriză, nu-și reveni Șerban. Cred că s-a prăbușit cerul de te-a făcut să vii pe la noi. Sau, se opri el o clipă îngrijorat de neliniștea care se citea pe fața Nardinei și de tremurul înlăcrimat al genelor ei, s-a întîmplat ceva? Cela! strigă el, cerînd parcă ajutor soției sale, în fața acestui enigmatic sol feminin.

Nardina izbucni în plîns, în timp ce Cela, care alergase la chemarea lui Jucu, o strîngea în brațe liniștitoare, șoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, neștiind de fapt încă pentru ce o face.

— Se... er... giu... a... dis... părut! izbuti Nardina să strecoare în hohote de plîns.

Mai tîrziu, puțin mai liniștită, reuși să povestească celor doi întîmplarea din noaptea trecută.

După ce se prăbușise plîngînd pe pajiștea luminată de lună, își dăduse seama că Sergiu plecase poate pentru totdeauna. Desperată, pierzîndu-și pentru un moment cumpătul, se ridică și alergă în grabă spre casă. Aerul răcoros al nopții și drumul îi făcură bine, și astfel, în timp ce mama lui Sergiu o întîmpină îngrijorată, avu curajul să scornească o poveste cu plecarea urgentă a lui Sergiu — de fapt minciuna era pe jumătate adevărată —, chemat telefonic la București, și izbuti s-o liniștească. Apoi, sub pretexul unor comisioane „la fel de urgente", care de astă-dată nu mai avură darul să-i sugereze încredere mamei sale, plecă și ea spre București în zorii zilei.

Alergase deznădăjduită la singurii prieteni ai lui Sergiu pe care-i cunoștea în orașul acesta mare și zgomotos. Se strecurase anevoie prin miile de vehicule care se încrucișau pe pămînt, sub pămînt și în aer, mai, mai să se întîlnească într-o ciocnire uriașă. Dar nimic din toate acestea nu se întîmplaseră, și peste o jumătate de oră se afla în blocul în care urcase atît de fericit în urmă cu cîteva zile Sergiu.

Soții Șerban rămaseră împietriți la auzul celor povestite de Nardina. Jucu Șerban se dovedise la început neîncrezător chiar. Plimbîndu-se agitat prin cameră, frămîntîndu-și nervos, cu gestul lui obișnuit, firele de mustață nedisciplinate, exclamă în cele din urmă :

— Dar bine, Nardina, draga mea... tu îți dai seama ? Ce susții tu... în fine, ești sigură că... era Sergiu ? Poate... poate te-ai înșelat — mă rog, mă rog, interveni el îngăduitor spre Nardina, care protestase, se poate întîmpla...

— Nu, nu ! Nu m-am înșelat deloc. Era Sergiu. Îl cunosc bine și cred că dacă l-aș auzi numai mergînd și tot...

— Bine, mersul e una și o siluetă la depărtare... noaptea... emoția...

— Era Sergiu. Nu încape nici o îndoială. Umerii lui largi... mersul ușor legănat... nu, nu... nici nu mă gîndesc... era Sergiu.

— Jucule dragă, interveni Cela, dacă Nardina susține cu atîta tărie, mai ales că aceasta concordă și cu dispariția lui... Acum e altceva important. Ce ne facem ? Cu cine vorbim ? Cui îi mai spunem ? În orice caz, trebuie să facem ceva, să nu stăm cu mîinile în sîn și să ne plimbăm de la un capăt la altul al camerei.

— Să facem... să facem ceva, dar ce ? replică puțin supărat Jucu de faptul că Cela făcea aluzie la nervozitatea sa manifestă și la cursele pe care, ca de obicei în astfel de ocazii, le făcea în lungul și latul odăii.

După un consiliu metodic, cei trei hotărîră să se sfătuiască cu Vlad Mironescu. Sergiu fusese la el cu o zi înainte de dispariție și era foarte probabil ca acesta să cunoască vreun amănunt al problemei nedefinite complet și care deocamdată li se părea celor trei de nerezolvat.

Vlad Mironescu rămase la fel de mirat la auzul celor povestite de cei trei prieteni. Situația era foarte gravă, deosebit de gravă chiar — recunoștea Mironescu —, dar pentru moment nu vedea nici el ce s-ar putea face. Pe de altă parte, cei trei prieteni aflară că presupunerile lui Sergiu erau oarecum confirmate. A doua zi întregul glob fusese pus în stare de alarmă ; observatoarele cele mai modern utilate, situate în diferite părți ale pămîntului, brăzdară cerul cu aparatele lor de detecție.

Într-un timp record, Vlad Mironescu adaptase telescopului uriaș de care dispunea Institutul central de cercetări o serie de aparate care perfecționau fie vizibilitatea, fie rapiditatea cu care acesta putea înregistra diferitele elemente cerești.

Cu o seară înainte, Mironescu, o dată cu alte trei observatoare situate la diverse latitudini, constatase că o parte din aspectele caracteristice ale satelitului recent apărut corespundeau planetoidului Criterion.

Satelitul de dată recentă fusese fotografiat de zeci de ori, și imaginea deosebit de clară care fusese obținută furniza o

serie de date suplimentare care permiteau — în ciuda neverosimilului vecin cu fantastul — să se presupună că această de-a doua lună nu era altceva decît o parte din Criterion.

— Criterion ? exclamaseră într-un glas Cela și Jucu Șerban.

— Criterion, asteroidul... 1.106 ? încercase timid Nardina, dovedind astfel că Sergiu nu muncise degeaba.

— 1.116, o corectă Mironescu zîmbind ușor. Da, Nardina are dreptate. E vorba de un asteroid, din cele cîteva sute care sînt situați între Marte și Jupiter. Criterion este cel mai mare dintre acestea, e descoperit recent și e situat foarte aproape de Marte. Are o orbită elipsoidă, ca și celelalte planete, iar in drumul său ajunge uneori foarte aproape de pămînt, Venus și Mercur. Și ceea ce este mai important e faptul că, cel puțin după aparența pe care ne-o furnizau aparatele noastre, pe acest planetoid, înconjurat de atmosferă, se pare să fi existat viață !

— Viață ? Sergiu mi-o spusese cu o zi înainte de... de dispariție, își aminti cu tremur în glas Nardina.

— Da, desigur, Sergiu avea dreptate. Se pare că exista viață.

— Și acum... nu înțeleg. E drept că nici nu mă prea pricep, interveni Șerban, în acest domeniu al științei, — pronunța „știința" cu oarecare greutate, spre satisfacția Celei, care-l urmărea —, dar... nu înțeleg cum se poate muta o planetă, fie ea chiar atît de mică, de pe un loc pe altul. Eu credeam că aceste lucruri sînt stabilite o dată pentru totdeauna, definitive...

— O dată pentru totdeauna ? întrebă cu o ușoară nuanță de ironie în glas Mironescu. Aici greșiți fundamental. În univers se petrec în fiecare clipă zeci de fenomene, dintre care o parte ni le explicăm. Adică, mai clar : ni le putem explica cu datele pe care ni le oferă cuceririle științei la ora actuală. Iar celelalte, celelalte pe care le înregistrăm numai și nu le putem explica încă — zic încă, pentru că ceea ce nu am putut lămuri ieri îmi apare foarte clar azi și așa mai departe —, ni se par de domeniul povestirilor științifico-fantastice.

— Mărturisesc că voiajul lui Criterion... așa pare.

— Și totuși, nu totul, într-adevăr, dar o mare parte din supoziția noastră își are adînci rădăcini științifice, care pot și vor fi verificate. Ceea ce ne scapă încă este motivul care a provocat această deplasare atît de ciudată.

Dacă presupunerile Nardinei sînt reale și — mă gîndesc eu — nu pot fi altfel, pentru că dispariția lui Sergiu Turtureanu nu poate avea altă explicație, vă dați seama cred că distanțele cu adevărat astronomice, care-și vîră nasul în această problemă, ne silesc să stăm cu brațele strînse și să așteptăm.

— Să așteptăm ? Să așteptăm și între timp lui i se poate întîmpla ceva ! Sau mai știu eu... dumneavoastră nu vă gîndiți ? Dacă rămîne acolo ? Dacă nu poate să se mai întoarcă ?

— Fii calmă, Nardina, îi spuse Mironescu învăluind-o totodată în privirea lui caldă, ocrotitoare. N-are nici un rost acum

să ne pierdem cumpătul. Din contră : în primul rînd n-ar ajuta la nimic și în al doilea rînd trebuie să ne păstrăm mintea limpede și să judecăm clar, științific...

— Dumneavoastră... vă vine ușor, spuse îmbufnată Nardina

— Ei, ce-i drept, zîmbi profesorul, ceva mai ușor decît ție, dar să știi că noi ținem la Sergiu foarte mult și dacă n-ar fi chiar decît curiozitatea științifică și tot este destul ca să nu lăsăm baltă această dispariție învăluită în mister.

— „Învăluită în fum și jerbe de flăcări", interveni malițios Șerban, cam așa zice Nardina că se prezenta tabloul nocturn.

— Probabil, continuă Mironescu, să fi fost vorba de o rachetă sau mai bine-zis de o navă cosmică, o astronavă care — mă rog, ceea ce spun sînt simple ipoteze — folosea un motor rachetă ce trimitea, prin ajutajul de reacție, gaze.

Acestea la o presiune și căldură atît de mare... în fine lumina lunei, care desigur că nu oferea prea multă vizibilitate... pajiștea... starea sufletească a Nardinei... toate au contribuit desigur la transformarea unui jet puternic de aburi, hai să-i zicem argintiu, în... jerbă de flăcări și fum. Mă rog, mă rog, tot ce se poate, continuă el adresîndu-se de astă-dată numai Nardinei, care se pregătea să protesteze.

— Și atunci ce e de făcut? întrebă Cela, care ascultase pînă acum cu multă atenție cele discutate. Stăm — vorba Nardinei — cu brațele încrucișate?

— Din păcate, nu avem ce face, răspunse Mironescu. Nici cea mai puternică rachetă pe care o posedăm acum nu ne-ar permite să plecăm după Sergiu. Nici nu putem să ne dăm seama încotro a pornit. Desigur că s-ar putea presupune că această rachetă, care a picat așa, din ceruri, să fi venit de altundeva, chiar de pe globul nostru, dar...

— Dar atunci Sergiu ar fi trimis vorbă pînă azi, nu?

— Dar dacă e oprit de ceva... de cineva? adăugă Nardina, gîndindu-se la femeia înaltă cu care plecase Sergiu.

— Pe de altă parte, spuse Mironescu, aș avea cunoștință desigur de existența unui astfel de mijloc de transport pămîntean, dacă el ar exista.

— Rămîne atunci...?

— Rămîne deci plauzibilă presupunerea după care e vorba totuși de o navă cosmică venită de cine știe unde — de pe Marte, de pe Venus sau mai știu eu! — și cu care Sergiu a plecat de bunăvoie. Motivele care l-au îndemnat să plece, ce i-a spus necunoscuta, graba plecării, astea continuă să rămînă învăluite în mister. Dar...

— Dar... începură cei trei prieteni ai lui Sergiu.

— Dar... există desigur și un dar. Pînă se va ivi o rezolvare căzută poate tot din cer, spuse Mironescu, neștiind că previziunea lui avea să se împlinească în scurt timp, pînă atunci eu vă fac o invitație. Desearǎ, imediat după apusul soarelui, observatorul nostru central va urmări apariția celui de-al doilea satelit.

Se pare că nu e prea multă liniște acolo. Se petrec lucruri deajuns de importante... În fine, vă fac propunerea să-l urmărim împreună...

În clipa cînd își luară rămas bun, nici unul dintre cei patru n-avea de unde să știe că în aceeași seară vor fi martorii unei tragedii cerești care se desfășura la douăzeci de mii de kilometri...

Sfîrșitul părții a II-a

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Rugăm cititorii să ne trimită impresiile şi sugestiile lor asupra lucrărilor publicate în colecţia noastră pe adresa Bucureşti, Raionul I. V. Stalin, Casa Scînteii, Piaţa Scînteii Nr. 1, Redacţia revistei „Ştiinţă şi tehnică". Telefon 7.60.10 int. 1571-1164.

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice" apare la 1 şi 15 ale fiecărei luni, în 32 pagini, preţul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.

Preţul abonamentelor:

3 luni	6 lei
6 luni	12 lei
1 an	24 lei

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU